

Stiftelsesfonds.

ikke maa opsamle sin Nettogevinst længere end gennem 10 Aar, medmindre Generalforsamlingen efter Udløbet af de 10 Aar med simpel Majoritet udvider Bestemmelsen for de følgende 10 Aar, blev der oprettet saakaldte Stiftelsesfonds, hvis Tilvejebringelse blev gjort til et statutmæssigt Formaal for Foreningerne. Disse Fonds regnes ikke efter tykt Lov til Selskabsformuen og maa derfor ved Foreningernes Opløsning ikke fordeles til Medlemmerne, men skulle udelukkende anvendes efter Foreningernes statutmæssige Formaal: at udvikle Foreningsmedlemmernes økonomiske Forhold i deres Bedrift. Som Regel - se de tydste Normalstatutter - anvendes efter Omkostningernes Dækning $\frac{2}{3}$ af det aarlige Overskud til Forøgelse af „Stiftelsesfondet“, og af Restgevinsten anvendes 20 pCt. til Forøgelse af Reserbefondet, medens Generalforsamlingen tager Beslutning om Anvendelsen af Resten. Foreningen har den almindelige Ret til at anvende Stiftelsesfondet og dets Udbytte efter Foreningens Djemed og som Driftskapital, men ingen af Medlemmerne har retlig nogen personlig Andel i eller Ejendomsret til Kapitalen og kunne ikke forlange den delt. Opløses Foreningen, skal Stiftelsesfondet anbringes i Centralkassen eller efter Reglerne for umyndiges Midler og forblive urørt med Renter og Rentesrenter, indtil der i samme Sogn danner sig en ny Raiffeisen'sk Laanekasse, se Säger pg. 180. Naar Stiftelsesfondet har naaet en Størrelse lig det for vedkommende lokale Forening nødvendige Driftsfond, anvendes dels en Del af Fondets Renter, dels det ledige Overskud til de mere sociale Formaal, som ligge i Raiffeisen's Tanke, saasom til Aevægelsesforeninger, Afholdsforeninger, Alderdomsforøgelse og Biblioteker.

Medlemsandele.

Opriindelig stiftedes ikke Foreningerne med Medlemsandele og disses Indbetaling, men som en almindelig Fællesforening med Gensidighed. Raiffeisen anser Medlemsandele for uheldige eller i hvert Fald umødvendige, og de skabe en vis Forfæls mellem Andelsejerne, idet de større Andelsejere faa et større Udbytte af Overskuddet end de fattige, som kun langsomt kunne affe Penge til Medlemsandele. Af Hensyn til den tydste Lov om Fællesforeninger af 1ste Maj 1889 Artikkel 7. 1., der for at Indførelse i Handelsregistret af saadanne Fællesforeninger kan finde Sted, forlanger, at hvert Medlem har en eller flere Medlemsandele, har Raiffeisen som oftest ogsaa maattet gøre Tegningen af Medlemsandele obligatorisk, men han har sat Beløbet for hver Andel saa lavt som vel muligt (3—15 Rmk.). Derhos har Raiffeisen fastsat, at hvert Medlem kun maa eje een Medlemsandel paa højst 15 Rmk., og at det højeste Udbytte af Andelene maa være 4 pCt., se Säger pg. 235.

B. Central-Laanekasser m. v.

Centrallaanekassen.

Da de smaa lokale Kasser søgte Trang til gensidig Støtte og fælles Optraeden, dannede Raiffeisen som et nødvendigt systematisk Supplement den 30te September 1876 en Central-Laanekasse i Neuwied. Der havde først været gjort et Forsøg paa en Sammenlut-